

Telegraful Român.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiiu pe an 14 cor., 6 luni 7 cor., 3 luni 3 cor. 50 fil.
Pentru monarhie pe an 16 cor., 6 luni 8 cor., 3 luni 4 cor.
Pentru străinătate pe an 24 cor., 6 luni 12 cor., 3 luni 6 cor.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipogr. arhid., Sibiiu, str. Măcelarilor 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», str. Măcelarilor Nr. 45.
Scrisori nefrancate se refuză. — Articoli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 14 fil., — de douăori 24 fil., — de trei ori 30 fil.
rândul cu litere garmond.

Patruzeci de ani de Arhierie.

Din prilejul împlinirii celor patruzeci de ani de Arhierie, Escelența Sa, Inaltpreasfințitul Domn Arhiepiscop și Mitropolit *Ioan Meșianu* a primit dela consistorul eparhial din Caransebeș următoarea adresă de felicitare:

Escelența Voastră! Inaltpreasfințite Domnule Arhiepiscop și Mitropolit!

La 20 Aprilie a. c. se împlinesc patruzeci de ani, decând chemat din grația dumnezească la demnitatea Arhieriei, a-ți ocupat scaunul episcopiei Aradului, și de atunci cu toiașul arhipastorese în viguroasele-Va mâni a-ți pastorit turma credincioasă, conerezută păstoririi Escelenței Voastre, atât ca episcop al Aradului, cât și mai apoi, ca Arhiepiscop și Mitropolit, conducând cu rară dibacie naia bisericii, ca un isteț cărmaci, spre țința dorită, înfruntând toate valurile și greutățile ce s-au ridicat în urma împrejurărilor externe vitrege și neprielnice.

Rari sunt bărbații, cărora le este dat dela Dumnezeu, ca să poată reprivi asupra unei activități bogate și rodnice îndelungate.

Escelența Voastră sunteți unul dintre acei fericiți bărbați.

În etate înaintată, dară încă viguroasă, puteți cu deplină liniște sufletească reprivi asupra activității arhieriești de patru decenii, activitate mănoasă, care își arată roadele sale.

De aceea, consistorul nostru eparhial, întrunit astăzi în ședință extraordinară, Vă ferește și felicită, acum când împliniți patru decenii de Arhierie, pentru darurile bogate, ce Dumnezeu în nemărginita-i bunătate le-a revărsat asupra Escelenței Voastre, și Vă dorește dela bunul Dumnezeu încă mulți ani, cu deplină sănătate fizică și spirituală, ca să conduceți biserica și pe mai departe cu ochi ageri, cu înțelepciunea și prudența, de care în mod abundent a-ți dat dovadă.

Caransebeș, din ședința consistorială extraordinară, ținută în 1 Aprilie 1915.

Dr. E. Miron Cristea m. p.
episcop.

Preasfinția Sa, Episcopul *Dr. E. Miron Cristea*, a trimis apoi Escelenței Sale și o adresă separată, de următorul cuprins:

Eminența Voastră! Inaltpreasfințite Domnule Arhiepiscop și Mitropolit!

La 20 Aprilie vechiu 1915 se împlinesc 40 de ani, decând glasul clerului și al poporului din eparhia soră a Aradului V'a înălțat pe tronul episcopesc al acelei eparhii, pe care a-ți cărmuit-o aproape un pătrar de veac, chemat apoi a ocupa tronul vechiei

noastre mitropolii și al marilor ei ierarhi.

Faptul acesta, pecăt de îmbucurător, pe atât și de rar în viața unui muritor, ne atinge atât de aproape și pe Noi, nu numai ca frate în Cristos, mai mic, ci și ca unul, care în calitate de secretar, și mai târziu asesor arhidiecezan, în nemijlocită apropiere un deceniu am luat parte dimpreună cu alți prea iubiți și neuitați împreună lucrători la munca desfășurată sub conducerea înțeleaptă a Inaltpreasfinției Voastre, pentru progresul bisericii și al neamului.

Astfel cunoscând enormele greutăți, câte din multe părți le întâmpină un Arhieriu român în misiunea sa, trebuie cu respect să Ne închinăm în fața activității rodnice, ce a-ți desfășurat în ambele eparhii, cu ajutorul unor sfetnici deasemenea zeloși, abili și pricepuți.

Și fiindcă cele ce s-au făcut în timpul pastoririi îndelungate și mănoase a Inaltpreasfinției Voastre, atât în eparhia Aradului, cât și în arhidieceza Ardealului, spre binele și progresul bisericii și al poporului de acolo, este totodată și spre binele mitropoliei întregi: ceea ce le a-ți făcut lor, ne a-ți făcut și nouă, celor din eparhia Caransebeșului, față de care în calitate de mitropolit a-ți arătat și o deosebită purtare de grijă.

Dreptaceea subsemnatul episcop al de Dumnezeu scutitei eparhii a Caransebeșului, aparținătoare jurisdicțiunii mitropolitane a Inaltpreasfinției Voastre, îmi țin de datorință, nu numai a vă felicita acum, în preajma acestei zile jubulare, atât în numele Nostru, cât și în al clerului și poporului din eparhia, care în urma împrejurărilor excepționale, create de starea de războiu mai ales în eparhia noastră în anul acesta, nu și-a putut trimite la termenul normal pe reprezentanții sei la sinod eparhial, ci și a ne alătura cu drag la aceia, cari cu sentimente de mulțămire și recunoștință pentru ceea ce a-ți făcut pretutindenea spre progresul sfintei noastre biserici dreptcredincioase naționale, Vă doresc dela Dumnezeu încă mulți ani cu bine și cu sănătate, împreună cu colaboratorii Inaltpreasfinției Voastre, ca să vă puteți bucura împreună cu toți fiii bisericii de roadele unei păstoriri pline de succese și noroc.

Intru mulți ani!

Rugându-ne și pentru viitor pentru evlavioasa pomenire a Smereniei Noastre în rugăciunile Inaltpreasfinției Voastre, am ramas

Caransebeș, la 19 Aprilie 1915. Al Inaltpreasfinției Voastre în Cristos frate mai mic: *Dr. E. Miron Cristea* mp. episcop dreptcredincios român.

Escelența Sa, Inaltpreasfințitul Domn Arhiepiscop și Mitropolit *Ioan Meșianu*, a trimis la Caransebeș, Preasfințitului Episcop *Miron*, răspunsul următor:

Preasfințite Domnule Episcop, mie preaiubite frate în Domnul! Mulțămesc cordial, atât Frăției Tale, cât și veneratului nostru consistor de acolo, pentru prețuitele felicitări adresate mie din incidentul împlinirii alor 40 de ani ai Arhieriei mele, rugându-vă a-mi păstra și mai încolo dragostea ce transpiră din acele felicitări, precum vi-o voi păstra și eu până voi mai fi în viață.

Când prea bunul Dumnezeu s'a îndurat a-mi lungi atât de mult firul vieții mele pământești, eu am văzut în aceasta și impunerea unei mari și sfinte datorințe, de a lucra tot mai mult la întărirea sfintei sale biserici și la dezvoltarea salutarelor ei așezăminte, în folosul poporului, pentruca și prin aceasta să se preamărească sfânt numele lui.

Nu știu dacă și întrucât îmi voi fi împlinit acea mare datorință impusă mie, știu însă, că mai toți cei 40 de ani ai Arhieriei mele au fost ani de grele cercări pentru biserica noastră, cercări, cari mi-au îngreunat tare toate lucrările mele. Dacă totuși pe lângă toate greutățile, tot voi fi produs careva rezultate modeste, precum și susținu și Frăția Ta și veneratul nostru consistor de acolo, și acelea am a le mulțami preabunului Dumnezeu, care m'a inspirat, apoi clerului și poporului nostru, cari m'au ajutat la realizarea acelor.

Să sperăm însă, că preabunul Dumnezeu ne va binecuvânta cu timpuri mai bune, în cari se vor putea cultiva mai bine și modelele mele saduri, ca se aducă fructele dorite la vremea sa. Și până atunci însă, eu rog ferbinte pe acelaș preabun Dumnezeu, să ne binecuvinte cu cât mai curândă restabilire a păcii mult dorite, se binecuvinte și salutarele stăruințe ale Frăției Tale și ale veneratului nostru consistor de acolo, se binecuvinte pe Frăția Ta și pe onorabili domni membri ai consistorului, cu mulți ani fericiți.

Sibiiu, 19 Aprilie 1915.

Ioan Meșianu m. p.,
mitropolit.

0 instalare de episcop în Arad.

— Sevărită în 20 Aprilie v. 1875. —

Astăzi, în 20 Aprilie vechiu, se împlinesc patruzeci de ani de când Escelența Sa, Inaltpreasfințitul Domn Arhiepiscop și Mitropolit al nostru *Ioan Meșianu* a fost instalat cu solemnitate mare în scaunul episcopesc al diecezei Aradului. Vom serba și această zi însemnată în viața Escelenței Sale, ca și ziua de 30 Martie v. în care a

fost consacrat întru Arhieriu aici în Sibiiu, numai prin reîmprospetarea momentelor mai însemnate, ivite înainte cu patruzeci de ani.

Episcopul *Ioan Meșianu* își făcuse în 3 Aprilie v. 1875 intrarea în Arad, descălecând la reședința episcopescă. Nu a avisat pe nime mai din vreme despre sosirea sa, ci numai cu o zi mai înainte a făcut dispoziții, ca la reședința să fie așteptat de cei ce-l stăteau mai aproape. A voit deci, ca orice primire mai sgomotoasă să fie evitată, pentru a nu i se da cumva înțelesul pe care nu putea să-l aibă. Dar cu toate, că numai cu o zi mai înainte se știa, că noul Episcop sosește la reședința sa, vestea s'a lăfit iute, în Arad și în comunele mari românești din apropiere, și astfel în 3 Aprilie v. pe la orele 11 din zi întreaga inteligență română din Arad și jur și mulțime de popor se afla în gara din Arad, unde aștepta sosirea și întâmpinarea noului conducător al diecezei gr.-ort. române aradane.

La orele 11 și jumătate sosește trenul în gară și Episcopul *Ioan Meșianu* se coboară din tren între sgomotoasele aclamări ale Românilor, cari țineau ocupat întreg peronul dela gară. După potolirea aclamărilor Episcopul *Ioan Meșianu* e bineventat din partea învățatului *Dr. Paul Vasiciu*, în numele consistorului și a inteligenței române, iar din partea notarului comunal *Constantin Comloșan* în numele poporului. La ambele alocuțiuni Episcopul *Ioan Meșianu* a răspuns în cuvinte alese și ațabile.

S'a pus apoi în mișcare un cortegiu frumos, pe drumul dela gară până la reședința episcopescă. Trăsura în care se afla Episcopul *Ioan Meșianu* era urmată de un șir lung de alte trăsuri, cari toate treceau printre șirele dese ale oamenilor din popor, înșiruiți pe strade, și de o parte și de alta, toți cu capetele descoperite în fața noului Arhieriu. La reședința episcopescă apoi inteligența și poporul a intrat în curtea spațioasă a reședinței, și o delegațiune în locuința Episcopului, pentru a-l asigura de nou pe acesta despre iubirea și supunerea fiiască a credincioșilor săi. Aci *Ioan Rusu*, un venerabil și învățat preot și asesor consistorial, fost profesor de pedagogie, a tălmăcit Episcopului *Ioan Meșianu*, într-o vorbire frumoasă, dorințele și așteptările pe cari le leagă dieceza Aradului de noul său Episcop, iar răspunsul dat din partea Episcopului *Ioan Meșianu* a fost de așa, că toți au rămas pe deplin convinși, că n'au să se înșele în așteptările lor.

Actul instalării apoi în scaunul arhieresc s'a făcut în 20 Aprilie vechiu 1875 (era Dumineca Tomii), prin mandatarul mitropolitan *Ioan Hania* din Sibiiu, cu solemnitate mare și impunătoare. Însemnătatea zilei, în care credincioșilor bisericii noastre li se revoacă în memorie momentul, când Mântuitorul lumii se înfățișează după înviere învățăcelilor săi, a fost mărită în Arad prin actul întronisării noului Episcop, căci s'a dat ocaziune cre-

dincioșilor noștri, aparținători diecezei gr.-ort. române a Aradului, să se convingă, că *vie* este și biserica la care aparțin, grație marelui *Șaguna*, care a adus-o la înviere, și că ea *vie* are să rămână pentru totdeauna, în așezămintele ei și prin așezămintele ei.

Ca Episcop *Ioan Meșianu* în 20 Aprilie v. 1875 a intrat întâia dată în biserica catedrală din Arad și întâia dată a dat binecuvântare arhierescă credincioșilor săi. Venise la Arad, pentru a fi de față la instalare, un public foarte numeros și ales, nu numai din întreaga dieceză a Aradului, ci și din arhidieceza transilvană. Au fost prezenți apoi la însemnatul act reprezentanții tuturor autorităților publice: comitat, primărie, miliție etc.

La orele 9 dimineața clopotele catedralei încep să sune sonor și melancolic, iar publicul umple spațioasa și frumos decorată catedrală din Arad. La orele 10 apoi Episcopul *Ioan Meșianu* pleacă dela reședință în trăsura închisă la catedrală, însoțit de mandatarul mitropolitan, protopresbiterul *Ioan Hania* din Sibiu. Poporul formează spălar și primește cu capul descoperit și cu aclamări pe cel ce-și face intrarea în casa Domnului, ca vrednic slujitor al Domnului și al casei sale.

La ușa catedralei e primit de clerul slujitor, îmbrăcat în sfintele ornate și e condus la scaunul arhieresc, unde, în apropiere, într'un fotoliu, ocupă loc mandatarul mitropolitan. Episcopul *Ioan Meșianu* e postat la treptele scaunului arhieresc. La momentul dat mandatarul mitropolitan, protopresbiterul *Ioan Hania*, rostește vorbirea de intronizare, cetește actul preafinal de întărire și gramata mitropolitană, iar după acestea, luându-l de mână, îl invită pe Episcopul *Ioan Meșianu* să urce treptele și să ia în stăpânire tronul arhieresc, de care *vrednic este*. Mandatarul își continuă acum vorbirea la adresa Episcopului, căruia îi dorește să guverneze dieceza Aradului în sensul jurământului depus în fața lui Dumnezeu și a bisericii, cu ocaziunea hirotonirii sale întru Episcop, spre binele și fericirea bisericii și a neamului.

Rolul mandatarului mitropolitan fiind cu aceasta terminat, ia acum cuvântul Episcopul *Ioan Meșianu* și din scaunul arhieresc își rostește discursul de instalare. Tăcere adâncă era în catedrală, iar ochii tuturor ațintiți erau spre scaunul arhieresc, de unde cuvinte dulci și pârîntești, pline de dragoste evanghelică, se adresau, din partea arhipăstoriului venerat, turmei sale cuvântătoare, fiilor săi sufletești. Vorbirea a făcut impresiune atât de adâncă asupra ascultătorilor, încât a fost des întreruptă, iar după terminare a fost acoperită cu furtunoase strigări de «*să trăiască*».

Vorbirea Episcopului *Ioan Meșianu* a fost încheierea actului de instalare, după care s'a început sfânta liturgie, pontificând Episcopul *Ioan Meșianu* pentru primadată ca arhieru în catedrala din Arad, iar după terminarea liturgiei și după celebrarea chemării Duhului sfânt s'a deschis sinodul Ordinului-eparhial arădan.

Vorbirea de instalare a Episcopului *Ioan Meșianu* a fost următoarea:

«*În numele tatălui, și al fiului și al sfântului duh!*

Părinte sfinte, pe cari mi-ai dat mie, păzește-mi întru numele tău. (Ioan XVIII, 11).

Astfel s'a rugat domnul nostru Iisus Cristos părintelui său, lui Dumnezeu tatăl, când i s'a încredințat mântuirea neamului omenesc. Dacă Iisus Cristos, fiul lui Dumnezeu, a simțit trebuința unei rugăciuni atât de ferbinți, când așa s'a rugat pentru cei încredințați grijei sale; dacă el, care avea toată puterea în cer și pe pământ: «*datu-mi-s'a toată puterea în cer și pe pământ*», (Matei, XXVIII, 18) s'a rugat așa: apoi cum va trebui eu să mă rog părintelui ceresc pentru cei încredințați mie, eu, care sunt conștiu de neajunsurile mele? În lipsa altor expresiuni mai potrivite, nu

voi putea decât mai înainte de toate să cad înaintea ta, și să te ador pe tine providența divină și voia dumnezeiască, «*fără de care nimica nu s'a făcut ce s'a făcut, și fără de care nici un fir de păr nu cade de pe capul omului*». (Ioan I, 3). Tu ești, care ai mișcat inimile alegătorilor, ale arhierilor și ale domnitorului spre mine. Tu ești, care dela sinul maicei mele m'ai destinat spre slujba apostoliei acesteia. Tie dară mă plec cu adâncă cucernicie, tie mă închin și ție-ți mulțumesc pentru toate câte ai făcut mie. Pe tine te rog ziua și noaptea, să fii și în viitor scutul și ajutorul meu, căci ție mă încred pe mine însumi, și «*pe cari i-ai dat mie, rugându-te să ne păzești pe toți întru numele tău*».

Lubiților mei fii sufletești! După ce prin înaintarea bunului vostru părinte episcop *Miron Romanul* la demnitatea de arhieriscop și mitropolit, scaunul episcopesc de aici venind vacant, reprezentanții clerului și ai poporului acestei dieceze, întruniți în sinodul electoral dela 2/14 Februarie a. c. și-au concentrat votul lor în mine, alegându-mă de arhipăstorul vostru, deși eu n'am cercat această demnitate, ba încă adevseori m'am rugat Domnului în ascunsul inimei mele «*de este cu puțință să treacă, dela mine sarcina aceasta*» grea și plină de responsabilitate, și după ce eu văzând că dorința clerului și a poporului a întipănit și bunăvoința preasfințitului sinod arhieresc și grația Maiestății Sale, preabunului nostru împărat și rege Francisc Iosif I, așa dară, toate aceste momente le-am considerat de o dispozițiune tainică a preafințelei providențe divine.

Și întru adevăr, cel-ce știe cât de departe am stat eu de această dieceză, într'un post modest, tocmai la ceealaltă margine a provinciei noastre mitropolitane; cel-ce știe cât de puțin am fost eu cunoscut acestei dieceze și cât de retras am fost față de reprezentanții clerului și ai poporului, nu va vedea în alegerea și întărirea mea de episcop al Aradului decât o lucrare tainică a necuprinsei providențe divine! Și dacă așa este, oare puteam eu să nu mă plec și să nu mă cuceresc înaintea atarei dispozițiuni divine? Puteam eu să mă opun, fără a păcătuî greu înaintea Domnului și fără a trage asupra mea osânda acelei sentințe evanghelice, care zice: «*cel-ce iubeste pe tata, sau pe mama, sau pe fii, sau casa, sau averea, mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine*, și celce nu-și ia crucea sa să vină după mine, *nu este vrednic de mine*». (Ioan X. 41). Nu puteam! Și pentru aceea, din supunere și iubire către Dumnezeu și din iubire către clerul și poporul meu, am primit asupra mea sarcina cea grea arhierescă, și așa din darul lui Dumnezeu astăzi am fericirea a sta primadată în fața voastră, iubiților mei fii sufletești, ca arhierul vostru.

Când dară pentru primadată stau în fața voastră, iubiților reprezentanți ai diecezei, mele, veți fi cu nedumerire, ce se auziți dela mine acum la prima noastră convenire aici în casa lui Dumnezeu. Știu, că veți voi să-mi spuneți dorințele și așteptările, trebuințele și lipsele, apoi năcăzurile și suferințele diecezanilor mei și să-mi cereți sprijinul meu la delăturarea aceloră

»*Dar eu nu sunt nemernic în Ierusalim*». Știu și cunosc lipsele și năcăzurile clerului și poporului diecezei mele și cunosc și așteptările ce au legat și leagă clerul și poporul meu de persoana mea. Și mărturisesc, că atunci, când cuget la greutatea împreună cu împlinirea atâtor dorințe și așteptări juste, îngrijiri și cugătări serioase cuprind sufletul meu și mă întreb însumi pe mine ziua și noaptea, oare fi-voi în stare: «*a merge la Faraon*», ca și oarecând marele Moise, și a «*cere eliberarea clerului și poporului meu din robia Egiptului*»? Adecă, fi-voi în stare a scoate pe poporul meu din robia miseriei, a lipsei și a năcăzurilor ce-l apasă astăzi, mai ales în urma rămănerii lui îndărăpt în cultură? Mă întreb însumi pe mine, oare fi-voi în stare «*a duce poporul meu în pământul făgăduinței*», adecă: a-l face să nu decadă sub greutatea năcăzurilor zilei?

Între aceste cugetări serioase o speranță fericitoare alină sufletul meu și încălzește inima mea, spunându-mi, că au mai fost lipse și năcăzuri, că au mai fost timpuri grele și în zilele părinților noștri, și cu toate acestea ei n'au desperat și nu s'au periclitat, pentru că au avut un înger păzitoriu, care i-a însoțit în toate suferințele lor, ferindu-i de rele, și acela este: *religiunea străbună*, religiunea noastră drept-măritoare.

A paște turma pe locurile cele bune și sănătoase și a o feri de pășunea unde cresc plantele veninoase și periculoase este prima datorie a păstorului celui bun «*care trebuie să-și pună sufletul său pentru oile sale*» (Ioan X, 11). Și care este altă pășune mai bună, mai folositoare și mai priincioasă pentru turma mea cuvântătoare, decât câmpurile cele mănoase, frumoase și folositoare ale religiunii străbune? Re-

ligia este începutul și sfârșitul nostru, religiunea este singura, care dă omului fericirea aici, și dincolo de mormânt. Religiunea este fără de care nu e nici o fericire în lume.

Mai înainte de ce v'ași aduce alte dovezi, vă rog priviți în lumea largă și ispițiți, apoi spuneți, văzutu-s'a cândva vre-un om, vre-o familie, sau vre-o societate fericită, care n'are religiune? Nu, pentru că nu se poate. Cine nu are moralitate, nu are liniștea și odihna conștiinței, ear cel ce nu le are acestea, nu poate fi fericit, măcar de ar avea toate bunătățile pământului. Religiunea susține pe indivizi, susține pe familii și societăți, religiunea liniștește conștiința, nobilitează inima, cultivă sufletul și dă dulceață tuturor bunurilor lumești. Ea este cel mai fidel amic al nostru pe pământ, ea ne însoțește și în mormânt, ea este care ne ajută cu răspuns bun la înfricoșatul județ al lui Dumnezeu.

Cine dară nu va îmbrățișa, cine nu va iubi această moștenire sfântă?

Oricine, care cunoaște numai în parte trecutul nostru, va ști și aceea, câte și ce fel de timpuri furtunoase au trecut peste țara întreagă, și prin urmare și peste străbunii nostri în timpurile mai vechi. Numeroasele invazii și răboaie religioare amenințau existența tuturor popoarelor de pe acele timpuri. Cele mai multe din ele s'au și periclitat, astfel, încât astăzi numai istoria mai conservă pomenirea lor. Dacă cu toate acestea greutăți străbunii nostri nu s'au periclitat, cauza este, că au avut scut puternic în religiunea lor, acum a noastră, religiune dreptmăritoare, căci ea a fost, care a ferit pe străbunii nostri de perire, i-a întărit, ca să poată rezista atâtor ispite grele, — ea fu deci scutul străbunilor nostri în trecut, ea va fi și scutul nostru în viitor!

Ce v-ași putea vorbi mai cu plăcere și mai cu folos astăzi, la introducerea mea în scaunul arhieresc, decât de acel tesaur străbun, pe care ni l-au lăsat părinții nostri ca înger păzitor al zilelor vieții noastre? Ce v-ași putea recomanda mai ferbinte, decât acea religiune străbună? De v-ași putea da toate bunătățile lumești, încă nu v-ași face vreun bine, căci toate acestea sunt trecătoare; dar dacă voiți semăna în inimile voastre sămânța religiunii străbune, v-am dat comora nestricăcioasă, pe care nici moliile, nici rugina nu o rod, nici furii nu o fură.

Religiunea străbună este dară aceea ce eu vă recomand din tot sufletul meu, religiunea după adevăratul spirit al ei. Religiunea după spiritul întemeietorului este lumina sau cultura minții și a inimei; pentru aceea, când amelinteiilor a voit să lăscă religiunea sa între neamuri, a trimis pe cei doisprezece învățăcei ai sei, zicându-le: «*mergând învățați toate neamurile, botezându-le*». (Matei, XXVIII, 19). Adecă mai întâiu și mai presus de toate le impuse lor lățirea luminei, a învățaturii, sau cultura morală și religioasă.

Încă atunci, când a creat Dumnezeu pe om și l-a pus domn peste toate făpturile lumii «*ca pe un împărat făpturei, făcându-l numai cu ceva mai micșorat decât îngerii*», i-a desemnat și un scop înalt și sublim, adecă *perfectiunea*, și prin aceasta ajungerea fericirii aici și dincolo de mormânt. «*Fiți desăvârșiți, precum și tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este*». (Mat. V. 48). Ear ca povățuitoare către acel scop sublim a dat Dumnezeu omului religiunea creștină, întemeiată prin unul născut fiul său, domnul nostru Iisus Cristos. Așa dară, cine voește să ajungă fericirea și aici și dincolo de mormânt, trebuie să voiască perfecționarea, ear cine voește perfecționarea, trebuie să voiască religiunea, după adevăratul ei înțeles: adecă *cultura morală-religioasă*. Cultura aceasta morală-religioasă este deci baza perfectiunii, ear din perfectiune vine fericirea, aici și dincolo de mormânt.

Dacă ar da cineva unui individ, sau unei familii, ori unei societăți, cele mai a-lese bunuri lumești, demnități, averi, posesiuni, și dacă nu-i va da și cultura morală-religioasă, nu i-a făcut nici un bine, căci fără de cultura morală-religioasă curând se perd orice bunătăți lumești. Avut-au bătrânii noștri destule bunătăți lumești, avut-au posesiuni și proprietăți, și în mâinile lor erau odată cele mai frumoase diregătorii, dar toate acestea au trecut dela dânsii, îndată ce ei părăsiră învățătura și negleseră cultura religioasă.

Să dăm însă indivizilor și familiilor noastre cultură morală-religioasă și le-am dat puțință de a-și câștiga vază, onoare, respect, avere și loc demn în societatea omenescă. De unde se învederează, că singură cultura religioasă este baza fericirii omului, pentru aceea a și pus-o întemeietorului religiunii creștine de cea dintâiu și mai cardinală chemare a bisericii. Biserica creștină este deci chemată a da omului cultură morală-religioasă, și prin aceasta a-l apropia de perfectiune, de fericirea cea adevărată.

Nu mai biserica lui Cristos poate să conducă pe om la adevărata cultură morală-religioasă, numai biserica lui Cristos arată omului calea cea dreaptă și sigură, care duce la viață. De aceea, Domnul voind, ca toți oamenii să cunoască aceste cale, a pus de datorie apostolilor săi și următorilor lor să învețe popoarele. Noi toți, iubiților conlucrători în via Domnului și următori ai lui, am luat asupra noastră datoria și sarcina aceasta, de aceea să nu uităm nici când de a învăța. Noi, clerul și poporul suntem «*biserica lui Dumnezeu cea vie*, căci Duhul lui Dumnezeu locuiește întru noi, pentru aceea de va strica cineva casa lui Dumnezeu, strica-l va pe acela Dumnezeu». (Pavel către Corinteni, III, 16—17). Este mare datoria noastră de a lucra la zidirea și înfrumșetarea acestei case a lui Dumnezeu, dar este și grea; este frumoasă și sfântă, este sublimă și continuă. Frumos și sublim este a îngriji, ca aceste lăcașuri ale duhului sfânt să fie pururea curate și luminate.

Veniți să ne întrebăm toți câți suntem lucrători în via Domnului, oare le facem noi toate acestea după demanațiunile mântuitorului nostru Iisus Cristos? Oare n'a slăbit credința? Oare lucrează evanghelia ca odinioară? Oare poporul nostru devenit-a mai tare în credință și în caracterul său religios? Oare devenit-a el mai iubitor de cele sfinte, și mai tare legat de biserica sa, care singură îl poate salva? Oare preoțimea continuă cu îndoit zel la luminarea turmei cuvântătoare?

Cu durere trebuie să constatăm, că în timpurile din urmă tocmai aceasta datorie a bisericii noastre s'a negles mai peste tot. Sunt preoți, cari își împlinesc aceasta datorie cu tot zelul, dar sunt iarăși alții, cari nu dau poporenilor învățătura necesară. Sunt poporeni, cari ascultă cu bucurie glasul păstorilor lor, dar sunt iarăși alții, cari nu voesc să asculte bucurios acel glas părintesc. Sunt bărbați culti și inteligenți, cari aprețuesc foarte mult învățăturile bisericesti, lucră asudând la dezvoltarea lor, dar sunt iarăși alții, cari își aroagă frumosul titlu de bărbați culti, însă nu aprețuesc învățăturile bisericii după ponderoasa lor valoare. Din cauze ca acestea biserica noastră după instituțiunile ei cele bune și salutare nu este atât de roditoare în fapte, după cum ar trebui să fie. Ea nu progresează cum am dori, iar noi ar trebui să nu uităm, că cine nu progresează astăzi, acela regresează și înclină spre cadere. Trăm în timpuri de muncă și de lucru, când oamenii și pe terenul religios și moral întreabă cât s'a lucrat? Ce s'a făcut? Cât s'a progresat? Ce foloase s'au câștigat? Iară vază și autoritatea unei biserici se măsură după roadele morale religioase ce le produce.

Să ne deșteptăm deci la lucru, până este încă timp, dar să ne socotim bine, cum să lucrăm, — cu pază ca fiii luminei, căci zilele grele sunt.

Întru adevăr, grele sunt timpurile în cari trăim pentru biserica noastră, căci credincioșii ei sunt expuși mai în toate zilele ispitelor din toate părțile, ispite prin cari se cercă credința, și prin aceasta caracterul lor religios. Între acestea și alte asemenea împrejurări grele am primit eu sarcina arhierescă și ocup astăzi scaunul arhieresc. Iubiților! P' ocup din iubire către clerul și poporul meu, ca să am ocaziune fericită a conlucra în fruntea voastră și alături cu voi la lățirea luminei și a moralei religioase în poporul nostru. Lumina prin învățătura cuvântului lui Dumnezeu și morala prin exemplul meu și al celor încredințați mie! Acestea sunt căile, cari duc la scăparea noastră de asuprelile și de greutățile timpului. Între aceste împrejurări încep eu deci astăzi activitatea mea, cu speranța în Dumnezeu și în voi toți, ear mai ales în acele organe bisericesti, cari au specială chemare a conlucra cu mine împreună în via Domnului.

Și fiindcă preoțimea în linia primă este acel organ bisericesc ales de Domnul spre a lăți religiunea cea adevărată între popor, către voi îmi întorc glasul, iubiților preoți! «*Voi sunteți lumina lumii și sarea pământului, așa să luminaze deci lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune să preamărească pe tatăl nostru cel din ceruri*». (Matei, V. 13—16.)

Voi sunteți chemați a fi cei mai deaproape amici ai poporului, dela naștere până la moarte. Voi sunteți, cari auziți durere și suferințele lui, voi sunteți cari împărțiți cu el binele și răul. Deci aducându-vă aminte, că chemarea voastră este atât a sluji sfintele taine, cât și a învăța poporul, în școală și în biserică, afară de școală și afară de biserică, și la toate ocaziunile; aducându-vă aminte, că chemarea voastră este să fiți adevărați părinți ai poporului, și ca atari aveți sacra datorie a-i deștepta simțul la tot ce e bun, frumos, folositor și nobil; aducându-vă aminte, că precum aveți titlul de părinți față de popor, tot așa aveți și datoria a îngriji

de creșterea lui cea bună, ca și de a familiilor voastre; aducându-vă aminte, că un păstor numai atunci e văzut, respectat și folosit, când și turma lui e bine grijită și respectată; și în fine, aducându-vă aminte, că mai curând s'au mai târziu vom descinde cu toții în mormânt și după moarte vom avea să dăm seamă înaintea lui Dumnezeu și a posterității de toate faptele noastre, dar și până atunci, aducându-vă aminte pilda smochinului și a pomului neroditor, pe care l-a osândit domnul în foc, pentru că n'a adus fructe: (Marcu XXI. 9.) vă recomand și vă sfătuiesc din tot sufletul meu, să lucrați ziua și noaptea la susținerea și la întărirea poporului nostru în religiuinea străbună, după spiritul ei, adică la luminarea lui și prin aceasta la fericirea lui bineînțeleasă. Dacă cei 12 apostoli ai lui Cristos au fost în stare a lumina lumea cu învățăturile lor față de toate pericolele ce-i amenințau, cum nu va putea face aceasta fiecare preot de astăzi în parohia sa, care-l susține și venerează, ca pe părintele său?

În linia a doua către voi îmi întorc glasul, iubitorilor învățători! Voi sunteți acel factor însemnat în organismul bisericii noastre, care e chemat a pune basă și fundament zidirei credincioșilor noștri. Voi sunteți chemați, nu numai a crește creștini buni, dar și cetățeni și patrioți buni, din tinerimea vouă incredințată. Lucrați deci din toate puterile și cu diligență la împlinirea chemării voastre celei frumoase, ca să meritați încrederea acelor, cari vă susțin, și frumosul nume de *învățători*, și astfel să atrageți binecuvântările posterității asupra voastră.

Și către tine îmi întorc glasul, iubită inteligentă română, și aducându-ți aminte, că ești fiica poporului, născută și crescută din sinul și sudoarea lui, că ești ridicată pe umerii lui; aducându-ți aminte, că poporul credincios, și prin urmare biserica cea vie, este baza noastră a tuturor, și că cu cât baza aceasta va fi mai solidă, cu atât mai văzuți și mai respectați vom fi și noi, cari stăm deasupra; aducându-ți aminte, cum biserica te-a împărțit de cele mai frumoase drepturi, pe cari nu le au laici altor biserici: vă sfătuiesc, să puneți și voi toate silele voastre la cultivarea și luminarea poporului, ori unde vi se ofere ocaziunea. Fiți exemplu bun poporului în toate lucrările voastre. Urnați și voi în religiozitate exemplul părinților voștri.

Ear după toate acestea, în fine către voi îmi întorc glasul meu, iubitorilor poporeni! Voi sunteți fundamentul edificiului bisericii noastre naționale, voi sunteți pentru cari eu mi-am sacrificat tîgna și odihna mea. Voi sunteți pentru cari m'am lipsit de aceste puține plăceri ale vieții mele și pentru cari în tot ceasul sunt gata a aduce toate sacrificiile posibile. Am venit, iubitorilor, la voi, nu ca stăpîn, nu ca domn, ci ca părintele la fiii săi, ca fratele la frații săi, ca amicul la amicii săi. Am venit deci să împart cu voi binele și răul, am venit să aflui durerile și năcăsurile voastre și să caut din toate puterile mele a le vindeca. Dar fiindcă numai un singur leac este care poate vindeca și durerile cele mai grele, și adică *învățătura*, ascultați glasul meu cel părintesc și îmbrățișați învățătura și lumina din toate puterile voastre, ca pe cea mai mare bunătate lumească. Învățătura a făcut pe preoții voștri, pe domnii și diregătorii voștri, aceea ce sunt, și chiar și pe cei avuți tot învățătura i-a sprijinit în câștigul lor. Învățătura este, care pune pe om la cinste, în diregătorii, îl duce la avere, la fapte bune creștinești. Ea este, care apropie pe om de Dumnezeu și prin aceasta îl duce la fericire. Înțeleg învățătura morală și religioasă, adică *luminarea minții și cultura inimii*.

Ascultați glasul meu și adunați-vă în jurul bisericii noastre străbune, țineți legea strămoșilor voștri cu toată tăria și pietatea, și pentru ca să înțelegeți aceasta, ridicați școalele voastre, țineți învățători buni fiilor voștri, trimiteți-i regulat și cu toată plăcere la școală, și aduceți toate sacrificiile posibile pentru bună creșterea lor, căci numai așa va fi binecuvântarea lui Dumnezeu în casele voastre, în familiile și în întreprinderile voastre.

Cinstiți toate legile, dar de închinat să vă închinați numai legii ce ați moștenit dela părinții voștri. Iubiți pe Dumnezeu mai presus de toate, și iubiți pe deapropie voștri, fără deosebire de limbă și credință. Cultivați dragostea între voi și în toate relațiunile voastre, și cu oricine, cu care veți veni în coatinere, în interesul vostru și în interesul comun al patriei.

Dar fiindcă toate încurile bune se fac numai cu ajutorul celui preainalt, veniți să ne închinăm și să cădem la Cristos, Dumnezeuul nostru, rugându-l pentru pacea noastră, pentru pacea lumii, pentru înălțatul nostru domnitor, împărat și rege Francisc Iosif I., și pentru bunărodirea pământului și pentru toate câte ne sunt nouă oamenilor de lipsă, de bine și de folos, Amin».

Vorbirea aceasta a Episcopului *Ioan Meșianu* a fost tipărită în bro-

șură și împărțită tuturor comunelor bisericești din dieceza Aradului, împreună cu un circular episcopesc, datat din 20 Aprilie v. 1875, ziua instalării, în care Episcopul *Ioan Meșianu* comunică credincioșilor sei din dieceză, că și-a început activitatea arhierescă și cere sprijinul tuturor factorilor bisericii, tuturor instituțiilor, tuturor membrilor ei, pentruca astfel toți se poată lucra, cu Episcopul împreună, la regenerarea neamului, făcând tot ce cere bunăstarea și înflorirea societății creștinești.

După instalare a urmat deschiderea sinodului eparhial. Profesia de credință, programul de muncă, și-l espuse Episcopul *Ioan Meșianu* în vorbirea rostită în catedrală, prin urmare în vorbirea cu care a deschis sesiunea ordinară sinodală nu mai avea multe de spus. În puținele cuvinte rostite dela masa presidială Episcopul *Ioan Meșianu* a comunicat deputaților sinodali, că acum festivitățile sunt terminate, serbările sunt isprăvite, și are să se înceapă *munca* serioasă și înțetitoare. Se înceteze acum aclamările, iar cei chemați să dea tot concursul lor Episcopului, pentruca multe sunt de făcut în această dieceză. Atrage mai ales atențiunea sinodului asupra necesității imperative a reorganizării institutului pedagogic-teologic din Arad, care se află într-o stare foarte neglesă.

Felul cum a condus Episcopul *Ioan Meșianu* ședințele sinodului, a îndemnat sinodul, ca la propunerea fruntașului deputat *Ioan Popoviciu-Desseanu* să voteze recunoștință și mulțumită protocolară Episcopului pentru viul interes manifestat față de dieceza pe care o va păstori de aci înainte. Episcopul *Ioan Meșianu* a asigurat apoi de nou pe deputații sinodali, că în toate zilele vieții sale va lucra numai pentru școală și biserică, pentru cultura intelectuală și morală a clerului și poporului, fiind de convingerea, că numai cultura ne asigură viitorul. Și-a exprimat bucuria, că sinodul l-a înțeles și a votat edificarea unui nou institut pedagogic-teologic. Consideră de bun augur acest fapt și are speranță, că lucrurile au se meargă bine pe calea pe care au apucat...

Și au mers foarte bine, în cursul tuturor celor 24 de ani, cât a fost păstorită dieceza Aradului de Escelența Sa, actualul Arhiepiscop și Mitropolit al nostru *Ioan Meșianu*.

În atențiunea învățătorilor asentați.

DI ministru de culte și instrucție publică ne-a avizat, că proiectele de scutire (Fölmentési javaslat) pentru dispensarea învățătorilor de serviciu militar activ trebuie să cuprindă următoarele date exacte:

1. În rubrica 12: câte puteri dactice are școala respectivă?
2. Dintre acestea câte sunt în serviciu militar?
3. Câte funcționează actualmente?
4. Dintre acestea câte sunt dispensate de serviciu militar?
5. Câți elevi cercetează școala de fapt?

Rubricile 13 și 14 rămân neumplute.

În rubrica a 15 trebuie să se a-rate data dela care funcționează petiționarul ca învățător. Tot în această rubrică se va spune, dacă școala este plasată într'un singur local, sau este dislocată în mai multe. În cazul din urmă ce distanță este între diferitele localuri și e posibilă sau nu combinarea claselor.

Învățătorii cari și-au ocupat postul numai după 1 Ianuarie 1915, precum și glotașii din subclasa I, cari au instrucție militară, nu pot fi propuși spre dispensare. Acestea sunt datele de cari trebuie se țină seama învățătorii la pregătirea proiectelor de

scutire. Ele privesc și pe acei învățători, cari și-au înaintat deja cererile la Consistor. Prin urmare sunt somați, ca în termen de cel mult 3 zile să înainteze aceste date direct la Consistor spre a fi introduse în proiectele de scutire. Altfel petițiile lor nu vor putea fi transpuse dlui ministru de culte și instrucție publică. Subliniem din nou, că aceste date trebuie să fie cât se poate de exacte.

Dr. I. Mateiu.

Răsboiul.

În Polonia-rusască dușmanul a fost alungat din mai multe poziții bune. Peste 1000 de Ruși au ajuns în captivitate. În Carpați Rușii au făcut încercări nouă ca să recucerească pozițiile perdute, dar atacurile lor au fost respinse cu mari pierderi. La granițele sârbești au fost pe unele locuri lupte mici de artilerie, fără mare importanță. Niște trupe muntenege au fost resfirate de focul artileriei noastre. Nemții au respins de nou atacurile desperate ale trupelor franceze și engleze. Situația e deci pretutindenea favorabilă pentru puterile centrale.

NOUȚĂȚI.

De aceeaș părere. Confrății dela *Unirea* din Blaj declară, că n'au nimic împotriva articolului nostru *Vorbe și fapte* din nr. 40, în care ne-am ocupat de atitudinea de astăzi a părintelui Dr. Vasile Lucaciu. Foia blajană nu cere decât să dăm, pentru completare și fotografia dlui O. Goga, care e tovarășul de luptă al părintelui Lucaciu. — Nimic nu împiedecă pe confrății dela *Unirea* să facă însși completarea dorită, dacă socotesc că n'a fost de ajuns articolul nostru „Refugiații” din nr. 39. De ce adică noi, și numai noi, trebuie să stabilim toate adevărurile? Ori poatecă se crede în Blaj, că numai glasul nostru e glas ascultat, autoritativ? Atunci mulțumim confrăților dela „Unirea” pentru complimentul pe care ni-l fac, poatecă în mod involuntar.

Pâne și făină. Orașul *Brașovului* s'a îngrijit să aibă, pe mai multe săptămâni, făină și pâne. Începând cu 29 Aprilie n. fiecare menaj primește, fără considerare la numărul membrilor săi, 1/2 chilogram făină nula sau de gris 2 chilograme făină de fier. Făina de copt pâne se dă în cantitate de 5 chilograme, dacă menajul are până la cinci persoane; ear dacă are peste 5 persoane, primește 10 chilograme. Făină de cucuruz, pentru a fi întrebuințată acasă, se vinde fără nici o restricțiune. Prețurile, stabilite de autorități sunt de chilogram următoarele: Făină nula sau de gris 1 coroană, făină de fier 72, făină de pâne 58, făină de cucuruz 52 fieri. Fără bilete se poate cumpăra pâne dela brutari cu 50 fieri chilogramul.

Prețuri maxime. Cetim într-o foaie din București, că pentru carnea de vită au fost stabilite acolo următoarele prețuri maxime: Kilogramul de carne de vită clasă I un leu, clasă II 80 bani și clasă III 60 bani. Ferieți bucureșteni! Noi Sibienii plătim kilogramul cu 3 coroane 40 fieri!..

Pierdere de peste patru milioane. Semioficiosul Ruski Invalid spune, că Rușii au pierdut până în 2 Aprilie v. aproape 72 mii de ofițeri. Listele rusești nu arată numărul soldaților căzuți. În raport cu numărul de ofițeri pierduți, ziarul rusesc crede, că armata Rusiei a pierdut până la începutul lui Aprilie un milion și optsute de mii de soldați. Adaogând la acestia numărul de prizonieri și de bolnavi, Rușii au suferit până acum o pierdere de peste 4 milioane de oameni. Cifra aceasta, zice Ruski Invalid, nu va fi exactă: este, din contră, foarte probabil, că realitatea are să fie și mai tristă.

Scutire de serviciu la gloate. Condițiile de dispersare dela serviciul activ de gloateși clasă B din contingentul anilor 1873—1877 se pot vedea la secția militară a magistratului din orașul nostru, în strada Măcelarilor nr. 4, usa nr. 4.

Pentru ceice călătoresc în România. După comunicatul dat de consulatul român din Budapesta, începând cu ziua de 1/14 Aprilie, până la alte dispoziții, taxa de viză a pasapoartelor pentru România este de șase coroane.

Militare. Din Viena vine știrea, că Maiestatea Sa, Împăratul și Regele Francisc Iosif I a ordonat, ca generalul de infanterie *Moritz Auffenberg*, să fie trecut în disponibilitate; iar pe generalul de cavalerie *Pflanzer-Baltin*, comandantul armatei noastre din Carpați, l-a numit consilier intim.

Despre Maria, regina României. Ziarul *Neues Pester Journal* a publicat o cronică literară, în care vorbește despre actuala regină a României și laudă lucrarea literară *Visătorul*, cea mai nouă operă ieșită din condeiul reginei Maria.

Arhiducesa Zita, soția Mostenitorului nostru de tron, Carol Francisc Iosif, a fost fericită de ziua numelui din partea soldatului voluntar *Antoniu Russ*, aflător în reconvalescență în spitalul militar din loc, iar dela curtea din Viena s'a trimis soldatului *Antoniu Russ* următorul răspuns telegrafic: „Alteța Sa imperială și regală Doamna Arhiducesă *Zita*, mulțumește cordial pentru binevoitoarele felicitări”.

Averea unui Rothschild. În Londra s'a deschis testamentul lăsat de lordul Rothschild și s'a constatat, că averea *privată* rămasă este cam de 50 milioane coroane. Testatorul așteaptă dela fiul și urmașul său *Nathan*, să conducă mai departe firma casei Rothschild; ear dacă ar renunța cândva la viața de afaceri, să-și retragă capitalul așa, ca prin aceasta să nu strice afacerilor firmei Rothschild.

Ninsoare. În ținutul Dolomiților au căzut mari ninsori. A nins mult și în hotarele italo-elvețiene. În numeroase locuri s'au rostogolit avalanșe. Plaiuri întregi au îmbrăcat earăș haină de earnă.

Ofițerii prizonieri. Ziarul *Ruscoe Slovo*, serie, că 248 de ofițeri, între cari 2 generali, din garnizoana cetății *Przemysl*, au fost duși la Astrahan. Cu danșii se află și 350 ordonante de ofițeri. Partea cea mai mare a ofițerilor transportați la Cazan sunt din Ungaria și locuiesc deocamdată în hoteluri. Li se dă voie să umble prin oraș și zilnic pot fi văzuți în promenările orașului.

La canalul Yser. Morningpost din Londra afirmă, că în luptele glorioase purtate de Germani la canalul Yser din Flandria au luat parte și trupe austro-ungare.

În favoarea episcopiei. Arcadiu Pásztori, fost călugăr în ordinul bazilican, a vizitat pe episcopul greco-catolic de Hajdudorog, *Stefan Miklósy*, la Nyiregyháza, și i-a declarat, că pune la dispoziția episcopiei averea sa întreagă, în valoare de câteva milioane.

Cancelaria advocațională a dlui Dr. Emil Babeș în Budapesta, începând din 3. Maiu st. n. se află: VIII. Szentkirályi utca 16 (Gróf Zichy palota).

Dela spitalul militar. A murit infanteristul *Andrei Marcei*, dela regimentul de honvezi numărul 10, din comitatul Zemplin, de 20 ani și a fost înmormântat eri, Duminecă, după ritul romano-catolic. A murit glotașul *Erdere Gáspár*, dela regimentul de honvezi numărul 23, din comitatul Baranya, de 38 ani, și va fi înmormântat astăzi, Luni, la orele 4 d. a. după ritul romano-catolic, — toți din casa mortuară a spitalului de garnizoană din loc.

Spre Gibraltar. Postul ministru spaniol Ascarate a declarat într-o vorbire ținută la Madrid, că Spania trebuie să-și îndrepte aspirațiunile spre ocuparea Gibraltarului, căci altfel între Spania și Anglia nu poate exista nicio dată prietenie sinceră.

Schimbare de soldați răniți. Săptămâna trecută s'a făcut primul schimb de prizonieri greu răniți între Germania și Rusia. La început va pleca în săptămână câte un tren în ambele direcțiuni; mai târziu trenurile au să circuleze zilnic.

Deschiderea unei universități. Universitatea Jagello din Cracovia, închisă de pe la începutul anului, a primit ordin dela guvern să înceapă prelegerile la toate facultățile sale. Cursurile universitare și-au reluat activitatea cu ziua de 29 Aprilie 1915.

Bioscopul Apollo de pe Piața Hermann va reprezenta Luni și Marti în 3 și 4 Maiu 1915: Serată Paul Wegener. Program: Eiko 21, raporturi din răsboiu. Secretul stăncilor, dramă americană în 2 acte din lumea romantică a minerilor de aur. Mirele somnoroș, comedie. Sângele omului păcătos, dramă în 3 acte, scrisă și înscenată de Emil Albes. Rolul principal îl joacă: Paul Wegener, membru la „Berliner Deutsches Theater”.

Nr 194/1915.

(63) 3-3

Concurs.

În sensul hotărârii consistoriale de dto. 14 Aprilie Nr. 3419/1915 se publică concurs la postul de capelan, cu drept de succesiune, din parhia de clasa II. Tâu, tractul Mercurea, cu termenul de 30 de zile dela prima apariție în „Telegraful Român”.

Emolumentele împreună cu acest post sunt jumătate din venitele stolare accidentale statorite în coala B. de congruă. Concurenții au a și așterne petițiile instruite conform normelor în vigoare subsemnatului oficiu protopresbiterial în termenul deschis și a se prezenta în vre-o Duminecă ori sârbătoare în biserică, spre a cânta, respective a predica pe lângă preslabila incu-nostiintare a protopopului.

Mercurea, la 31 Martie 1915.

Oficiul protopresbiterial gr.-or. al tractului Mercurea în conțelegere cu comitetul parohial respectiv.

Avr. S. Pecurariu
protopresb.

La librăria arhidiecezană în Sibiu
se află de vânzare:

Câteva constatări dureroase

și încă ceva cu pril jul aniversării de 200 de ani dela moartea lui Constantin Brâncoveanu 15 August 1714 — 15 August 1914, de

Nicolae Borzea de Vist,
protopop ortodox român, al tractului protopresbiterial Făgăraș, 1914.

Prețul 70 fileri. + porto 10 fileri.

Panihidă și dedicația

rostită cu prilegiul aniversării de 200 de ani dela moartea lui Constantin Brâncoveanu Anul morții: 15 August 1714. Anul aniversării: 15 August 1914.

De un parohian.

Făgăraș, 1914

Prețul 30 fileri. + porto 5 fileri

In editura Comisiunei administrative a tipografiei arhidiecezane a apărut:

Mărturisirea ortodoxă

bisericii catolice și apostolice de răsărit

revăzută la însărcinarea comisiunei, după traducerea arhimandritului Filaret Scriban, de Dr. Pavel Roșca, prof. sem., cu binecuvântarea Excelenței Sale a Înaltpreasfințitului Domn Arhiepiscop al Transilvaniei și Metropolitan al Românilor gr. or. din Ungaria și Transilvania Ioan Mețianu.

Revizuirea e făcută pe baza textului cel mai autentic al scrierilor simbolice publicate de prof. dela facultatea teologică din Atena I. E. Mesolara, sub titlul: „Τὰ συμβολικὰ βιβλία”. Atena. 1883.

În aceasta ediție, bine îngrijită și din punct de vedere al limbii, pe lângă „Prefața” revăzătorului în care se indică istoricul edării acestei cărți simbolice și izvoarele considerate, se publică și o parte din „Precuvântarea” arhimandritului Filaret Scriban, dimpreună cu biografia metropolitului Petru Movila, precum și aprobările patriarhale referitoare la aceasta carte simbolică.

Se află în deposit spre vânzare la **Librăria arhidiecezană** și se vinde broșată, cu prețul de **2 cor. 50 fil.**

Revânzătorilor li se dă rabat **20%**

A apărut și se află de vânzare la **Librăria arhidiecezană, Sibiu:**

G. S. Petrow:

Calea spre Dumnezeu.

Contemplațiuni asupra Dumnezeui și asupra adevărului divin.

Traducere
de

Teodor V. Păcățian.

Ediția II.

Prețul 1 cor. + porto 5 fil

În „Biblioteca meseriașilor români”

au apărut:

- Nr. 1. A. Kotz-bue: Nepotul răsfățat, farsă în 5 acte (după o traducere a lui Ioan St. Șaluțiu prelucrată de T. V. Păcățian) — 60
- Nr. 2. I. Ne-troy: Pribegii, comedie din viața meseriașilor în două acte, localizată de Dr. Seb. Stanca. — 50
- Nr. 3. Carol F. Pfau: Tânărul editor, îndreptar pentru începători și pentru cei voese a se ocupa cu editura, trad. de Radu P. Barcianu. — 60
- Nr. 4. Ioan Lupan: Bucovina n'a învățat și umblă la înșurat, sau Vlăduțul mamei. — 40
- Nr. 5. Iuliu Crișan: Carierile vieții. Partea I. Carierile economice, industriale și comerciale. — 60

Se pot procura dela **Librăria arhidiecezană, Sibiu.**

A apărut și se află de vânzare la **Librăria arhidiecezană în Sibiu:**

Constituția

bisericii gr.-or. române din Ungaria și Transilvania

sau

Statutul organic

comentat și cu concluzele și normele referitoare întregit

de

Ioan A. de Preda,

advocat și fiscal al Consistoriului arhidiecezan gr.-or. rom. din Sibiu.

Prețul 2 cor. + porto 20 fil.

„LUMINA”

institut de credit și economii, societate pe acții în Sibiu.

CENTRALA: Telefon Nr. 177.

SIBIU, strada Cisnădiei Nr. 7.

FILIALE:

MURĂȘ-OȘORHEIU și TURDA.

Capital K 600,000 — Fonduri K 50,000 —
Depuneri „ 2.000,000 — Active „ 2.800,000 —

Primește depuneri **5%** interese fără anunț. Pentru depuneri fructificare cu **5%** neri mai mari de durată mai lungă cu anunț, dela corporațiuni bisericești ș. a. și dela particulari se acordă și interese mai mari. — Darea după interesele de depuneri o plătește institutul. — Depuneri se pot face și prin postă fără spese prin cecuri, cari se pun la dispoziție la cerere, deasemenea se pot face și ridicări prin postă fără spese de porto.

(40) 9 —

Direcțiunea.

ICOANE SFINTE

pictură de mână în oleu, pe pânză, în orice mărime, pe lângă prețurile cele mai moderate ofere:

Librăria Tipografiei arhidiecezane

Sibiu, strada Măcelarilor Nr. 45

I.

Adormirea Maicei Domnului
Bunavestire
Nașterea Domnului Iisus Christos
Fuga la Egipt
Iisus în biserică de 12 ani
La nunta din Cana
Iisus pe mare
Învierea lui Lazar
Schimbarea la față
Răstignirea lui Iisus Christos
Punerea în mormânt
Învierea Domnului
Înălțarea — Florile
Taerea împrejur
Nașterea Maicei Domnului
Pogorârea Duhului sfânt
Nașterea sfântului Ioan Botezătoru
Grigorie, Vasile și Ioan
Adormirea sfintei Ane
Aflarea capului sf. Ioan Botezat.

II.

Iisus pe Cruce
Înălțarea sfintei cruci
Ilie prorocul în carul de foc
Taierea capului sfântului Ioan
P. Grigorie teologul
Sf. Vasile

III.

Botezul Domnului
Constantin și Elena
Sfântul Dumtru călare
Sfântul George
Maica Domnului
Petru și Pavel
Arhanghelii Mihail și Gavriil
P. Ioan Gură de aur
PP. Ioachim și Ana

IV.

Arhangelul Mihail
„ Gavriil
Apostol ori-care
Domnul Christos
Iisus în muntele Maslinilor
Sfântul Dumtru
Sfântul George
Ilie Prorocul
Ioan în pustie
Sfântul Nicolae
„ Simeon
„ Andrei
Evangelistul Ioan
„ Luca
„ Marcu
„ Mateiu
Prorocul Zaharia
Apostolul Iacob
„ Filip

	Grupa I.					Grupa II.					Grupa III.					și Icoane din Grupa IV.				
	Mărimea în cm.					Mărimea în cm.					Mărimea în cm.					Mărimea în cm.				
	39/50	47/63	55/68	63/79	74/100	39/50	47/63	55/68	63/79	74/100	39/50	47/63	55/68	63/79	74/100	39/50	47/63	55/68	63/79	74/100
foarte fine Cor.	39-20	44-80	58-80	81-20	106-40	35—	40-60	51-80	70—	89-60	30-80	37-80	46-20	61-60	78-40	28—	34-60	42—	56—	70—
fine	26-60	29-40	46-20	56—	72-50	23-10	27-30	40-60	49—	65-80	20-30	23-80	35—	43-40	60-20	18-20	21—	30-80	39-20	56—
simple	14—	16-10	18-20	26-50	36-40	12-60	14—	16-10	23-80	32-20	11-20	11-90	14—	21-70	29-40	9-80	10-50	11-90	9-60	26-60

Prețurile indicate în șema de sus sunt a se înțelege numai la icoane pictate pe pânză și fără cadre (rame). La dorință se pictează însă și pe lemn, tinichea și aluminiu.

Deasemenea și cu angajamentul pentru **prapori** din orice fel de materii și de orice culoare pe lângă condițiile cele mai favorabile